

situaci tak, že pak bylo již možné jen jednání z nenadání, tedy jen náhlé a nerozvážené pohybování jak jeho, tak i žalobce. Správně proto uplatňuje dovolání důvodem čís. 4 § 503 c. ř. s., že se žalovanému důkaz podle uvedeného § 2 nezdařil. Kdyby se řidič byl tak zachoval, jak bylo podle shora uvedeného jeho povinností, nebylo by vůbec k úrazu došlo, takže případné spoluzavinění rodičů žalobce by nebylo již v příčinné souvislosti s úrazem, aspoň ne v tak blízké, že by pro posouzení spojitosti s praktického hlediska, platného ve všedním životě, přicházela v úvahu. Spoluzavinění rodičů tu není již proto, že matka žalobcova, chtějíc se postarati o dohled nad žalobcem, to v den úrazu pro náhlou nemoc učiniti nemohla, že tedy měla dobrou vůli vykonati dozor, ježto z nedostatku povinného dozoru by byla práva jen při nedostatku této dobré vůle (viz rozh. sb. n. s. čís. 12312). Nebylo tudíž příčiny k rozdělení náhradní povinnosti ve smyslu posl. odstavce § 2. aut. zákona.

### Čís. 14256.

**Státní úředník, přejímaje úřad rozhodčího, činí tak s výhradou, že mu bude uděleno k tomu nadřízeným úřadem svolení. Převzal-li proto úřad rozhodčího bez této výhrady, ručí stranám za škodu vzniklou jim jednáním před rozhodčím soudem, musil-li později v důsledku zákazu nadřízeného úřadu od rozhodčího úřadu odstoupiti.**

(Rozh. ze dne 21. března 1935, Rv I 889/33.)

Žalobkyně prováděla pro Stavební družstvo . . . . v P. stavbu domů. K rozhodnutí sporu o zaplacení odměny ustavil se podle stavebních podmínek rozhodčí soud, do něhož jmenovalo rozhodčím stavební družstvo žalovaného, který přijal jmenování za rozhodčího bez námitek a jednání rozhodčího soudu se též zúčastnil. Když však mělo dojít k dalšímu jednání, oznámil žalovaný písemně, že na funkci resignuje, že ji na dále jako státní úředník nemůže vykonávati, a že k tomu též nedostal svolení ministerstva veřejných prací. V důsledku toho navrhl předseda rozhodčího soudu u krajského soudu, by smlouva byla prohlášena podle § 583 odst. 2 c. ř. s. za bezúčinnou. Žalobkyně domáhá se nyní na žalovaném podle § 584 odst. 2 c. ř. s. náhrady škody 11.886 Kč, způsobené jí tím, že vyplatila rozhodcům na odměnách 7.386 Kč a svému právnímu zástupci 4.500 Kč. P r v ý s o u d vyhověl žalobě do částky 5.802 Kč, jinak žalobu zamítl. O d v o l a c í s o u d k odvolání žalovaného změnil rozsudek prvního soudu a zamítl žalobu i co do 5.802 Kč.

N e j v y š š í s o u d k odvolání žalobkyně změnil rozsudek odvolacího soudu a uložil mu nové jednání a rozhodnutí.

### D ů v o d y :

Je správný úsudek, že nesvolením ministerstva veřejných prací k přijetí úřadu rozhodčího byl pro žalovaného dán podstatný důvod ve smyslu § 579 c. ř. s., nelze však souhlasiti s názorem, že na straně žalo-

vaného nebylo žádného zavinění. Dle první věty § 579 c. ř. s. není nikdo povinen přijati jmenování za rozhodce. Na žalovaného jako státního úředníka se vztahují předpisy § 33 zákona z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. o vedlejších zaměstnání, zejména poslední věta, dle níž každé výdělečné vedlejší zaměstnání je nutno oznámiti jeho úřadu. Podle souhlasného přednesu stran byl žalovaný jmenován za rozhodčího Stavebním družstvem . . . . , společenstvem s ručením obmezeným, žalovaný úřad ten přijal bez jakékoliv výhrady. Tvrdí-li žalovaný ve sporu, že přijímaje úřad rozhodčího, byl přesvědčen, že jde o funkci čestnou, pak měl jako úředník dbalý předpisů uvedeného zákona tomuto přesvědčení i zevně dáti výrazu výslovnou výhradou, že proti ustanovení jeho za rozhodce nebude námitek se strany služebního úřadu. Takovýto postup žalovaného by byl loyální ke stranám, a chránil by jej proti případným nárokům ze škody pro případ, kdyby úřad nesvolil k převzetí funkce rozhodčího a stranám v mezidobí vznikly výdaje. Žalovaný nic takového neučinil, ač jediné jemu náleželo, aby si opatřil předem souhlas k převzetí úřadu rozhodčího. Žalobkyně, nemajíc na jmenování žalovaného za rozhodce žádné ingerence, musila býti přesvědčena, když žalovaný při přijetí úřadu žádné výhrady nestanovil, že žalovaný je trvale platným rozhodčím, a že není tudíž žádné překážky, aby neprováděla procesní úkony jí uložené rozhodčím soudem a neřídila se jeho pokyny, s čímž byly pro ni spojeny výdaje. Nelze také tvrditi důvodně, že zákaz ministerstva, aby žalovaný úřad rozhodčího převzal, byl pro něj okolností nepředvídatelnou, poněvadž rozhodnutí úřadu závisí na jeho volné úvaze, a žalovaný musil počítati i s tím, že žádost jeho nebude příznivě vyřízena. V tom, že žalovaný převzal úřad rozhodčího bez jakékoliv výhrady, že neprohlásil, že jej přijímá jen bezplatně, nebo s výhradou souhlasu svého úřadu, — spočívá jeho zavinění — poněvadž tím bylo u žalobkyně vzbuzeno oprávněné přesvědčení o platném ustavení rozhodčího soudu. Jednala-li žalobkyně dle příkazu tohoto rozhodčího soudu, a konala výdaje, a objevilo-li se vše to marným, poněvadž žalovaný dodatečně odstoupil z úřadu rozhodčího v důsledku zákazu ministerstva, je tu i příčinná souvislost mezi činem žalovaného a způsobenou škodou. Odvolací soud, vycházeje z jiného názoru v otázce zavinění žalovaného, nevypořádal se úplně s odvoláními, a proto nemohl ani dovolací soud rozhodnouti, nýbrž musil napadený rozsudek zrušiti (§ 510 c. ř. s.).

### Čís. 14257.

**Při předražku mohou podle uvážení soudu jako jistota býti připuštěny též vkladní knížky domácí spořitelny, hospodářské nebo jiné záložny neb i jiných peněžních ústavů v § 56 c. ř. s. nejmenovaných.**

(Rozh. ze dne 21. března 1935, R II 104/35.)

První soud nepřijal předražek, nabídnutý B. K. ve vkladních knížkách M. banky v B. a Spořitelního a záloženského spolku v P. s odůvodněním, že nejde o tuzemské papíry, které se hodí k soudní ji-